

Nr 300.

Av fru **Boman m. fl.**, om beredande av ökade medel för tillfälliga reseanslag åt präster.

Enligt en lag av den 21 november 1925 stadgas, att »Kyrkoherde eller komminister, vilkens skäligena utgifter under visst år för skjuts för resor i tjänsteärenden överstiga det till honom utgående fasta reseanslaget, må, enligt bestämmelser, som meddelas av Konungen, kunna som bidrag till dessa utgifters bestridande ur kyrkofonden erhålla ett tillfälligt reseanslag. För nu omförmält ändamål må icke något år användas mer än sammanlagt 200 000 kronor av kyrkofondens medel».

Så långt som in i början av 1940-talet översteg det årliga behovet beträffande tillfälliga reseanslag icke 100 000 kronor. Därefter har emellertid en både snabb och markerad stegring av behovet gjort sig gällande. År 1948 var detta sålunda enligt en uppgift i Svensk kyrkotidning 292 000 kronor.

De överskjutande 92 000 kronorna ha prästerna i regel fått betala med sina egna löner. Denna lönereducering har träffat mycket ojämnt och har i vissa fall kunnat uppgå till 500 kronor. Mest utsatta torde på denna punkt de svagt avlönade landsprästerna ha varit.

Stegringen i behovet av tillfälliga reseanslag får i första hand hänföras till ökade resekostnader och ett intensifierat kyrkligt arbete. Av betydelse är även, att de höga anskaffnings-, underhålls- och driftkostnaderna för bil åstadkomma, att en präst blir mera obenägen att hålla sig med egen bil än tidigare. Det förtjänar nämnas, att i de fall, då en präst för sin tjänstgöring måste använda sig av bilresor, utgifterna för kyrkofonden minska med 35—45 %, om han har egen bil och ej anlitar droskbil.

Någon inskränkning i den prästerliga verksamheten torde knappast behöva ifrågasättas. Det är därför nödvändigt, att maximigränsen för tillfälliga reseanslag från kyrkofonden ändras från nuvarande 200 000 till 300 000 kronor, så att kompensation för penningvärdets fall erhålles. Det kan icke anses rimligt, att en präst till stor del måste betala sina tjänsteresor med sin egen lön.

Då prästerna på grund av lägre resekostnader m. m. före 1948 inbesparat en stor procent av det för tillfälliga reseanslag maximerade beloppet, vore det även lämpligt, att ersättning till präster, vilkas resekostnader överskridit de tillfälliga reseanslagen, kunde av dessa medel retroaktivt utgå för tiden fr. o. m. 1949.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte för sin del besluta, att det högsta belopp, som av kyrkofondens medel årligen må tillerkännas präster som tillfälliga reseanslag, ändras från 200 000 kronor till 300 000 kronor samt att ersättning retroaktivt måtte utgå till de präster, vilkas resekostnader i tjänsten från och med 1949 överskridit dem tillerkända tillfälliga reseanslag.

Stockholm den 26 januari 1950.

Märta Boman.

Eric Nilsson

i Svalöv.

Jöns Nilsson

i Båstekille.

Carl Östlund.

Ernst V. Staxäng.
